

[Rahbæk Møller]

Dohrmanns. Det ser jeg ingen anledning til at kommentere, det var jo det sædvanlige.

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Det har karakteriseret debatten her, at der er en meget bred enighed om målene, men det er ikke nok at være enige om målene. Ikke mindst i politik må man i høj grad også beskæftige sig med midlerne. Og de midler, som regeringen og regeringspartierne har peget på vi ønsker at anvende for at nå målene, ligger stort set i den redegørelse, som jeg afgav til Folketinget her i efteråret. Der kan man på stort set alle de punkter, der i dag er diskuteret, se, hvordan vi ønsker sagerne fremmet.

Vi tror på, at i disse sager er det frivillighed, der er incitamentet, og det er det, som fremmer sagerne for at nå frem til målet, hvorimod man i disse forslag, trods de udmærkede intentioner, der er fra forslagsstillerens side, tager midler i anvendelse, som rent politisk er stik imod det, som vi står for.

Hr. Rahbæk Møller anvendte et par gange i forbindelse med understregningen af betydningen af disse forslag som argument handelsoverskuddet respektive -underskuddet. Det ligner ikke hr. Rahbæk Møller at give en så ufuldstændig redegørelse for det, som der her er tale om, for det var kun to tal. Jeg synes nok, at man kunne have forventet, at man her, hvor vi diskuterer eksportudviklingen, havde koncentreret sig om eksportudviklingen og ikke det, der er nettoresultatet af på den ene side import og på den anden side eksport.

For hvad er forholdene omkring eksportudviklingen? Ja, vi ville da alle sammen gerne have haft den i en større størrelsesorden, så havde de økonomiske problemer trods alt været lettere at overse, men forholdet er jo det, at når vi måler inden for OECD-området i perioden fra 1982 til 1986, så er der kun ét eneste land, som har haft en kraftigere eksportudvikling, end vi har haft her i landet, og det er Japan. De har haft en eksportudvikling på 47 pct., hvorimod Danmark i så henseende kommer ind på en andenplads med 41 pct. Så hvis man skal se, hvordan danske virksomheder har klaret sig i denne periode, så har de faktisk gjort det godt.

Men vi har jo en erhvervssektor, der som helhed er for lille, og det er netop et af de væsentligste mål, der ligger bag ved det handlingsprogram, som vi fra regeringens side har lagt op til at vi gerne vil søge gennemført med henblik på at skabe grundlag for en udvidelse af den samlede erhvervssektor.

Jeg er enig med hr. Rahbæk Møller omkring udlægningen af udviklingskontrakter for så vidt angår, at det er opgaverne, vi skal koncentrere os om, det er opgaverne, vi skal ud og købe os løsninger på. Det er ikke et spørgsmål om at trække nogle penge op af lommen, og så tror man, at sagerne dermed er løst.

Jeg vil også gerne sige i forbindelse med udviklingskontrakter, som jeg meget gerne vil diskutere, at det ikke er et spørgsmål om, at vi ikke fra regeringens side – og fra min side – meget nøje har gjort op, hvordan vi ser på udviklingen af dette. Det har vi i høj grad. Jeg vil også gerne ved hjælp af udviklingskontrakter lægge op til et mere snævert samarbejde mellem flere virksomheder, for det er jo netop karakteristisk for os, at vi har en virksomhedsstruktur med mange små og mellemstore virksomheder – virksomheder, der i høj grad har brug for at kunne samarbejde om løsningen af større opgaver, og udviklingskontrakterne er et vældig godt middel til at fremelske et sådant samarbejde.

Hr. Rahbæk Møller afsluttede med at sige, at regeringens erhvervs politik bygger på de store virksomheder og ikke tager fornødent hensyn til de små virksomheder. Det mener jeg ikke er en fair måde at udlægge regeringens redegørelse og handlingsprogram på. Det lægger helt klart op til en lang række virkemidler ikke blot over for små og mellemstore virksomheder, men også over for de større virksomheder. De repræsenterer, som det jo også er nævnt her i dag, en meget væsentlig del af eksporten, og når vi ser fremad, har vi brug for alle vore virksomheder. Både de små og de store kan udvikle sig, og det ville simpelt hen være at lægge gift for udviklingen i erhvervssektoren enbart at fokusere på én gruppe uden at tage de andre med. Det er netop bredden og styrken i regeringens erhvervs politiske oplæg, at vi ser på mange forskellige industripolitiske instrumenter, som hver for sig sigter mod at ramme ganske specifikke mål, men mål, som bå-